

ærede Landbrugsminister vil tage min Hensigt til Følge, og at der endelig maa komme et Resultat ud deraf, og at disse Tjenestemænd maa faa et Svar paa deres Henvendelse af 11. November i Fjor. Det forekommer mig i hvert Tilfælde, at naar en Organisation henvender sig, kan den forlange at faa Svar paa Henvendelsen i Løbet af 13 Maanedre. Disse Tjenestemænd har anmodet Ministeren om et Tillæg af lignende Størelse som det, der tilstaas Tjenestemænd i lignende Stillinger, og det har de gjort, ikke fordi de synes, at disse Dagpenge var saadan ovenud store, men fordi de ikke vil gøre Stillingen vanskeligere end højst nødvendigt for den højtærede Landbrugsminister. Jeg vil gerne spørge den højtærede Landbrugsminister, om han har henvendt sig til Finansudvalget og paa den Maade søgt at imødekomme disse Tjenestemænds Andragender. Jeg kan ikke tænke mig, at Finansudvalget vil afslaa en Anmodning om at forhøje saa uanstændig lave Dagpenge som disse.

Der er en anden Ting, som jeg kunde ønske at sige til den højtærede Landbrugsminister. Fordelen ved det Komplex af Lønningslove, vi i den sidste Tid har faaet, er de ensartede Forhold indenfor de forskellige Etater, og der findes i Lønningslovens § 48 en Bestemmelse om, at alle Dagpenge, Natpenge, Kørepenge og den Slags Emolumenter skal forelægges Lønningsraadet, inden de kan optages paa Finansloven og blive gældende for Tjenestemændene ved de forskellige Etater. Jeg vil haabe, at de Dagpenge og navnlig det Kosttillæg, der er foreslaaet paa Finansloven af den højtærede Landbrugsminister — det er for øvrigt den eneste Minister, der har truffet Bestemmelse paa Finansloven med Hensyn til Dagpengene og de forskellige Ydelser; de andre Ministerier afventer, hvilken Opfattelse der gøres gældende fra Lønningsraadets Side —, maa blive taget op til Behandling i Lønningsraadet, og at der da maa ske en Forhøjelse paa dette Omraade, navnlig er Kosttillæget efter min Formening ganske utilfredsstillende, og jeg vil haabe, at Dagpengene og Udkommandopengene maa blive ensartede for de forskellige Etater. Det forekommer mig at være meningsløst, at en Mand indenfor den ene Etat skal rejse for et mindre Beløb end en Mand i en anden Etat. Hvor han kommer frem paa Hoteller, Gæstgivergaarde o. s. v., spørger de ikke om hans Stilling, men de forlanger den Betaling, som de anser for passende for Kost og Logi. Jeg vil derfor haabe, at der indenfor Lønningsraadet maa blive

truffet saadanne Bestemmelser, at Tillægene kan blive ens indenfor de forskellige Etater.

Jeg vil endnu en Gang rette en indtrængende Opfordring til den højtærede Landbrugsminister om, at disse Tjenestemænd indenfor Fiskerikontrollen og Biologisk Station under alle Omstændigheder maa faa et Svar paa deres Andragende. Det forekommer mig, at de har Krav derpaa.

P. Andersen: I et Svar til det ærede 12te Medlem for Hovedstaden (J. Chr. Jensen) bemærkede den højtærede Forsvarsminister, at naar Vagervæsenets Reparationsarbejder ikke var koncentreret paa Orlogsværftet, skyldes det den Omstændighed, at man stod i Forbindelse med en Haandværksmester i Svendborg; saa længe han levede, kunde man vanskelig komme bort fra den Overenskomst, man havde med ham, og faa dette Reparationsarbejde flyttet over til Orlogsværftet. Jeg vil i den Anledning gerne bemærke, at der bliver ikke mere Arbejde indenfor Bødkerfaget i Danmark, fordi man flytter Vagerreparationerne fra Svendborg til København. Det forbavser mig for øvrigt i ikke ringe Grad, at naar vi hidtil har været saa heldige i Svendborg at kunne bevare denne Virksomhed, der ikke alene har Betydning for Bødkerne, men ogsaa for andre Haandværkere, skulde det skyldes den Omstændighed, at Staten stod i et vist Forhold til en enkelt Haandværksmester. For tre Aar siden havde vi i Svendborgs Havneudvalg store Forhandlinger med Orlogsværftet i Anledning af, at vi den Gang maatte foretage en Flytning af Vagervæsenets Lokaler, da den Plads, paa hvilken man hidtil havde opbevarer Vagerne, skulde udlejes. Det blev da indrettet saaledes, at Vagervæsenet fik Plads inde paa selve Havnen, hvor det fik en Bygning overladt og fik en privilegeret Bolværksplads med Plads til Oplagring af Vagerne, hvor disse kunde opløses, renses, males og tørres. Vi formentede, at det mangeaarige Tillidsforhold, der havde eksisteret mellem Marineministeriet og Svendborg Havn, nu var kommet ind i saa heldige Former, at vi kunde være sikre paa ogsaa i Fremtiden at beholde Vagervæsenets Oplagsplads i Svendborg. Nu ser jeg imidlertid, at denne Forbindelse udelukkende skyldes Hensynet til en enkelt Haandværksmester. Det forbavser mig i ikke ringe Grad. Det er jo ikke saa sjældent, at en By maa sætte Pris paa nogle af sine Borgere, der i særlig Grad har indlagt sig Fortjenester, men det er vel ret sjældent, at en enkelt Borger kan have en saadan Betydning for en By som denne